

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

พระพุทธเจ้าต้องรับรองจึงเป็นอรหันต์ได้

ก่อนจ้งหัน

พระเป็นนักปฏิบัติอาหารแต่ละชนิดๆ เพื่อร่างกายและอรรถธรรมภายในใจ ให้คัดเลือกตัวเอง ตัวเองคัดเลือกเอาอาหาร เห็นอะไรมาก็คว้ามั้มๆ ใช้ไม่ได้นะ อาหารสัปปายะ อาหารเป็นที่สบาย คำว่าสบายเป็นได้สองอย่าง อาหารเป็นที่สบายแก่ธาตุแก่ขันธด้วย เป็นที่สะดวกแก่การบำเพ็ญสมณธรรมด้วย ถ้าอาหารดีเฉพาะธาตุขันธ แต่เป็นภัยต่อจิตใจ ก็ไม่เหมาะ เรื่องจิตใจเป็นเรื่องสำคัญยิ่งกว่าสิ่งใด

ร่างกายของเรานี้มันชอบทั้งนั้นละ อะไรดีหมดๆ แต่เข้าไปเหยียบย่ำทำลายธรรมภายในจิตใจให้บำเพ็ญไม่สะดวกนั้นให้คิดกันนะ นักปฏิบัติต้องคิด เรื่องเหล่านี้ไม่คิดไม่ได้ อะไรเป็นที่สบาย ท่านว่าอาหารสัปปายะ นี่สำคัญมาก อาหารเป็นภัยต่อร่างกายก็มี เป็นคุณต่อร่างกายก็มี และเป็นภัยต่อจิตใจก็มีให้คัดเลือก อาหารที่ดิบๆ ดีๆ นั้นเหมาะสมกับร่างกายแต่เป็นภัยต่อจิตใจเป็นส่วนมาก ให้ท่านทั้งหลายพิจารณาเอง ที่กล่าวมาเหล่านี้ ท่านแสดงไว้แล้ว พระพุทธเจ้าแสดงไว้แล้ว นี่ก็ได้นำมาปฏิบัติ เห็นผลประจักษ์ๆ การคัดเลือกสิ่งเหล่านี้ ไม่คัดเลือกไม่ได้นะ สุ่มสี่สุ่มห้าอะไรๆ ฉันทลงไป พอมันมาก็ไม่ได้คิด อ่านไตรปิฎกว่ามีส่วนได้ส่วนเสียกับสิ่งใดบ้าง การภาวนาจึงสะดวกบ้างไม่สะดวกบ้าง หรือไม่สะดวก ให้คิดดีๆ เรื่องเหล่านี้ ไม่งั้นจะตั้งตัวไม่ได้ นักปฏิบัติเรา อะไรมาสุ่มสี่สุ่มห้า

อะไรจะละเอียดลออยิ่งกว่าศาสนา พระพุทธเจ้าทรงแสดงมาทุกอย่าง ละเอียดลออสุดขีดเลย การปฏิบัติตามถึงจะให้เห็นความละเอียดลออของธรรมที่ท่านแสดงไว้ทุกแห่งทุกมุมไป ให้กิเลสพาดำเนินแล้วไม่เป็นที่ทำทั้งนั้นแหละ แหกหมดๆ เหยียบธรรมๆ พวกนี้พินิจพิจารณา ให้ตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ เคยพูดเสมออย่าเสมอคือสติ การบำเพ็ญภาวนาสำหรับนักปฏิบัติ สติติดกับจิต ความคิดความปรุงออกไปเรื่องอะไรนี้ ถ้าเผลอสติมันคิดได้ทันทีๆ ถ้าสติจับอยู่ๆ เอา กิเลสมันจะล้นฟ้ามาก็ตาม สติต้านทานได้สบายๆ เอาได้อยู่เลยนะ ถ้าไม่มีสติเสียอย่างเดียวนั้นทำให้พากันตั้งสติ

ใครสติดีเท่าไรการภาวนาจะดีมากโดยลำดับนะ สติสำคัญมาก และให้สังเกตอาหารการขบฉันของตัวเอง ผู้ที่ฉันมากฉันน้อยเป็นผู้พิจารณาเรียบร้อยแล้วนั้นแหละเหมาะสม อย่าเห็นแต่ว่าอะไรมาคว้ามั้มๆ ใช้ไม่ได้นะ ต้องคิด เราคัดเลือกเราเองอีกทีหนึ่ง แล้วการภาวนา อดอาหาร ฝอนอาหาร มีผลอย่างไรบ้างดูให้ดี ฝอนอาหารดี อดอาหารดี ดีหนักกว่าฝอนอาหารเป็นลำดับลำดับไป อิ่มหมีพีหมานี้เหมือนหมูขึ้นเขียง จำได้ไหมละ ไ้พวก

อิมหมีพืหมามันเหมือนหมูขึ้นเขียง ขึ้นแล้วไม่ยอมลง เขียงคืออะไร คือหมอน ได้ขึ้นหมอนแล้วไม่ยอมลง นี่ละพวกกินมาก ๆ นอนมาก ๆ ชี้อย่างมาก ๆ พวกนี้พวกหมูขึ้นเขียง จำให้ดี ต้องใช้ความพินิจพิจารณาทุกอย่าง ที่สิ่งอะไร ๆ แล้วให้จับไปพิจารณานะ

การรับหมูรับคณะมาไว้ที่วัดนี้ ผมรับด้วยเจตนาด้วยการพิจารณาทุกอย่างนะ เวลา มาศึกษาอบรมอยู่ที่นี้แล้ว ให้พิจารณาตามคำที่สั่งหรือที่สอนไว้ให้ละเอียดลออ จะได้ประโยชน์ไปใช้ ถ้าสักแต่เข้ามา สักแต่ว่าอยู่ ไปก็แบบนั้นแล้วใช้ไม่ได้ ดีไม่ดีเอาชื่อของครู อาจารย์ไปจำหน่ายขายกินก็ได้ มีเยอะนะ เวลานี้ศาสนาของเราเรียวแหลมลงเรื่อย ๆ นะ มันเรียวแหลมลงกับผู้ปฏิบัติธรรม ถ้าความปากความเพียรเรียวแหลมลงก็นั่นละศาสนา เรียวแหลม ยิ่งสติเรียวแหลมลงไปแล้วจะไม่น่าจะเป็นท่านะ จำให้ดี ให้พร

หลังจ้งหัน

ระยะนี้วิฑูรย์กำลังไปตั้งที่พังงาแห่งหนึ่ง ๑๐ กิโลเมตร ทางสะเดา ๑ กิโลเมตร ทางนี้ ให้ไปเลย กำลังเริ่มตั้งเวลานี้ ทางโน้นไม่ค่อยมีวิฑูรย์เสียงธรรมที่เราเทศน์นี่นะ นอกนั้นมันก็ ออกไปหมดแล้วนี่ ทางภาคใต้เรายังไม่มีเลย พอที่ท่านคลาดมาขอก็เลยให้ไป เพราะทาง โนนท่งไม่มีเราเลยให้ ท่านคลาดเป็นคนพังงาเป็นพระวัดนี้ ออกจากนี้ไปก็ไปอยู่พังงา แล้วท่านอยากได้วิฑูรย์นี้เราก็ตอบให้ เพราะเห็นว่าทางโน้นยังไม่ปรากฏมีเลยวิฑูรย์เสียงธรรม ที่เราแสดงนี่นะ นอกนั้นเขามีกันหมด เลยให้ไป มันขึ้นพร้อม ๆ กันกับสะเดา ออกไปจาก วัดนี้ทั้งสองเครื่อง ให้ไปเลย ๆ เพราะห่างไกลธรรม ขนาดนั้นละเราสงสารโลก

คือเราไม่มีอะไรกับโลกเลย มีแต่ความเมตตาสงสารล้วน ๆ ทางภาคใต้เรารู้สึกว่า ห่างเหินธรรมะมาก ทางด้านธรรมะปฏิบัติ แล้วท่านคลาดก็เป็นคนพังงา เป็นพระวัดนี้ไป อยู่ที่นี่ แล้วอยากได้มาขอ เราให้ไปทันทีเลย เพื่อให้ให้ธรรมะเข้าสู่จิตใจ จะได้ยิ้ม แยมแจ่มใสภายในจิตใจ โลกเวลานี้กำลังมืดกำลังบอด พูดให้ชัดเจนตามภาษาของธรรม พุดง่าย ๆ มันจวนจะตายแล้วถึงได้พูดออกมาเรื่อย ๆ ไม่นานก็จะตาย การเก็บไว้เฉย ๆ ไม่ เกิดประโยชน์อะไร พระพุทธเจ้าแสดงธรรมแก่โลกตั้งสามโลกธาตุ พระองค์เปิดออก โลก ได้รับประโยชน์จากพระพุทธเจ้ามากขนาดไหน ไปนิพพานน้อยเมื่อไร

นี่ก็ธรรมเป็นประเภทเดียวกัน เราก็จวนจะตายแล้วด้วย ธรรมประเภทนี้เป็นธรรมที่ ควรอย่างยิ่งที่จะนำสัตว์โลกให้มีความสงบร่มเย็น จากนั้นก็หลุดพ้นจากทุกข์เป็นลำดับลำดับ ๑๐ เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วที่ไหนห่างเหินธรรมที่ไหนนั้นเราวิตกวิจารณ์ อย่างพี่น้องทาง ภาคใต้เราไม่ค่อยได้มีธรรมะอย่างนี้ เราจึงรีบให้ทันที เพราะท่านคลาดเป็นพระวัดป่า บ้านตาต ภาคใต้เราลูกศิษย์น้อยเมื่อไร พระมาอยู่ที่นี้นะ แต่นั่นไปตั้งรากฐาน นอกจากนั้น ไม่ได้ตั้ง ส่วนท่านคลาดไปตั้งรากฐานที่นั่น แล้วมาขอวิฑูรย์ เราจึงให้ไปทันที เมื่อมีวิฑูรย์ที่นั่น

แล้วเสียงอรรถเสียงธรรมจะค่อยกระจายออกไป แล้วก็ป็นน้ำดับไฟๆ ไปโดยลำดับลำดากว้างขวางออกไป เราคิดอย่างนี้ละที่เมตตาท่อโลก ตัวเท่าหนูแต่หัวใจไม่ได้เหมือนหนูนี้ะมันครอบไปหมด

พูดคนทั้งโลกเขาจะฟังเป็นแบบโลกนั้นแหละ แต่เราพูดเป็นแบบธรรม พูดเปิดออกๆ จวนจะตายเท่าไรยิ่งรีบเปิดออก มันจะไม่ได้ยินได้ฟัง จะตายจมนดินจมน้ำไปเปล่าๆ ดีไม่ดีจมนลงในนรกอเวจีก็มี เราจึงรีบเปิดธรรมะให้ฟังๆ ให้บรรดาพี่น้องชาวพุทธเราได้ยินได้ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมทั่วถึงกัน จะได้เป็นประโยชน์แก่เมืองไทยเราซึ่งเป็นเมืองพุทธไม่น้อย ศาสนามีมานานแสนนาน แต่ไม่มีใครชุดค้นออกมา แล้วก็ไม่ค่อยได้ยินได้ฟัง ไม่ได้เหมือนเสียงกิเลส เสียงกิเลสมันออกตลอดเวลา ไม่มีกาลสถานที่เวลาเวลาอากาลโกคือกิเลสสมัยปัจจุบันครอบหัวเมืองไทยเรา อากาลโก ไม่มีสถานที่เวลาเวลาที่ไหนๆ กิเลสครอบหมดๆ เป็นไฟเผากันไปทั้งนั้นแหละ ส่วนธรรมไม่ค่อยมี ทั้งๆ ที่ธรรมก็เป็นอากาลโกเหมือนกัน ไม่มีผู้นำออกมาปฏิบัติก็ไม่ได้ผลปรากฏขึ้นมา ให้โลกได้รับความสงบร่มเย็น

นี่ก็เป็นโอกาสอันดีงามพอสมควร วิทยุเราจึงได้กระจายออกเรื่อย เวลานี้ออกเยอะนะวิทยุ ที่เขาทำโดยลำพังเขาขึ้นเลย นั้นไม่เกี่ยวกับเรา เราก็ไม่ว่าอะไร แต่ส่วนมากใครตั้งที่ไหนว่ามีเท่านั้นแล้ว ขาดเท่านี้ ขาดก็ขาดมาหานี้ๆ ทุกแห่ง เป็นอย่างนั้นนะ นี่ก็ลพบุรีกำลังตั้ง ๑๐ กิโลเมตรเลย เพราะห่างเหิน เงินไม่พอเราก็ให้ไปพิจารณาสถานที่ที่จะควรได้ยังงี้ ขาดเท่าไรเราจะให้ ไปไม่กี่วันเขากลับมาอีก ขาดเท่านั้นๆ ซื้อมีเพิ่มอีก เลยฟาดเป็นล้านๆ ไปเลย อย่างนั้นละ อย่างนี้แหละเพราะมันห่างไกล แลวลพบุรีควรจะมีบ้าง

โคราชก็แห่งหนึ่ง ขอนแก่นแห่งหนึ่ง ที่เขามาเกี่ยวข้องกับเรานะ ที่ไม่เข้ามาถึงตัวเราจริงๆ ก็มีเยอะ ที่ถึงตัวเราเราแยกให้ๆ ไปก็เยอะ มีที่ไหนบ้าง โคราชก็ได้ให้เงินไป ไม่พอ ขอนแก่น อื้อ นับไม่ได้นะ ตั้งที่ไหนก็มานี้แหละๆ เงินมีเท่านั้นแล้วๆ ยังขาดเท่านั้นๆ ขาดเท่าไรก็มานี้ละๆ นั้นละเรื่องราว ที่นี้เราก็เห็นจิตใจมีคุณค่ามากที่สุดในโลกอันนี้ สิ่งเหล่านี้เป็นเครื่องส่งเสริมจิตใจของคนให้ดียิ่งขึ้น เราพอใจๆ จึงช่วย เอาหมดเป็นหมดว่าจั้นเลย เพราะจิตใจเป็นของสำคัญ ถ้าจิตใจได้มีอรรถมีธรรมครองด้วยแล้วจะมีความสงบสุขร่มเย็นกัน นอกจากนี้แล้วบุญกุศลที่ผู้สร้างเหล่านี้ะ บุญกุศลน้อยเมื่อไร ให้ทานธรรมโลก เสียงกังวานไปถึงไหน ท่านบอกไว้ในหนังสือ ท้าวสักกเทวราชเสียงกังวานไปถึงไหน เพราะให้ทานธรรม เป็นอย่างนั้นนะ

เราจึงได้อุตสาหะพยายาม ก็จวนจะตายแล้วนี่ เราไม่ได้เอาอะไรกับโลกนะ ทั้งที่ติดดินอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้ เราไม่ได้เอาอะไร มีแต่หวังประโยชน์ให้โลกเท่านั้นเองติดดิน เป็นยังงี้ก็ทนเอาอย่างนั้นละ ทางภาคอีสานจะมากอยู่นะวิทยุ ออกทางสกลาก็ไม่รู้กี่แห่ง กำลังกระจายวิทยุ เสียงธรรมก็คือเสียงเราเทศน์นั้นแหละ แล้วเอาออกวิทยุเป็นเครือข่ายของกัน

และกันมากแล้วเวลานี้ พอคนหนึ่งได้ยื่นๆ กระจายออกไปๆ ที่ได้ตั้งวิทยุเรื่อย ๆ คือมันกระจายออกไป แต่เราเทศน์โดยลำพังก็ตั้ง ๖ ปี ๗ ปีช่วยชาติของเรา ทองคำที่ช่วยชาติคราวนี้ได้ทองคำ ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลกรัม ที่เข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้วเวลานี้ ที่ยังไม่เข้า ๗๕ กิโล อันนี้เป็นส่วนปลีกย่อย ทองคำประเภทซิมซาบ เรียกว่าน้ำไหลซึมให้ค่อยเป็นไปเรื่อย ๆ เพิ่มเข้าไปเรื่อย ๆ เพราะเราไปเห็นทองคำในคลังหลวง เราสะดุดใจก็ตั้งแต่นั้นมา เพราะฉะนั้นเสี่ยงมันถึงล้านละซี

เขาก็จับถูกจุดเหมือนกัน วันนั้นเป็นวันเราไปมอบทองคำเป็นครั้งแรก ทั้งทองคำทั้งดอลลาร์ไปมอบวันนั้น พอมอบเสร็จเรียบร้อยแล้วก็ หัวหน้าคลังหลวง มานิมนต์เราไปดูเอง นี่สำคัญนะ ท่านคงจะหวังอะไรจากเราละ เพราะเราเป็นผู้ไปมอบทองคำ เขานิมนต์เข้าไปดูทองคำในคลังหลวง พอเข้าไปแล้วเขาก็บอกว่า ที่ได้เข้ามาเห็นนี้มีอยู่สองท่าน สมเด็จพระเทพฯ หนึ่ง กับหลวงตานี้หนึ่ง เราไปดูไปดูจริง ๆ ดูอย่างละเอียดลออ พอออกมาแล้วก็ชักกันอย่างแปลกทีเดียว

เมืองไทยเรานี้พลเมืองเท่าไรๆ ทองคำมีอยู่สำหรับประกันชาติไทยของเรามีเท่าไรๆ ถ้ามอบเรียบร้อยแล้วออกมา มันสะดุดใจแรงนะ นั่นละทองคำมันได้ถึงกระเทียมมาก ปากหลวงตานี้ประกาศหาทองคำจากพี่น้องทั้งหลาย แต่ผลก็ได้เป็นที่พอใจตั้ง ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลกรัม นี่เรียกว่าเข้าเรียบร้อยแล้ว เวลานี้เป็นทองคำประเภทน้ำไหลซึมได้ ๗๐ กว่ากิโลแล้ว นี่ก็จะค่อยไหลเข้าไปๆ เราเป็นห่วงลูกหลานของเรา ไม่มีเครื่องประกันตัวได้ยังงั้นคนไทยทั้งชาติ จึงได้อุตสาหะพยายาม

ส่วนดอลลาร์นั้นเราเอาเข้าเพียง ๑๐ ล้าน ๒ แสนกว่าเท่านั้น นอกจากนั้นเอนไปทางเงินไทยช่วยชาติ เพราะเงินไทยไม่พอ การช่วยชาติทางเงินไทยนี้แหม มากจริงๆ อันดับหนึ่งก็คือโรงพยาบาล อันนี้มากจริงๆ โรงพยาบาล แล้วโรงร่ำโรงเรียน ที่ราชการต่างๆ เป็นเงินไทยๆ เห็นว่าเงินไทยจะไม่พอ เลยต้องเอาดอลลาร์มาช่วยเงินไทยอีก เพราะฉะนั้นดอลลาร์จึงไม่ได้เข้าคลังหลวง เข้าเท่านั้นแหละ ๑๐ กว่าล้าน นอกจากนั้นแยกออกมาช่วยเงินไทย ผ่านไปที่ไหนเห็นแต่สิ่งก่อสร้างๆ ไปหมด ตามโรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล เราจะทำเวลาเรามีชีวิตอยู่นี้ ตายไปแล้วจะไม่ได้ทำ เวลานี้เป็นเวลาที่เราทำได้ เราก็อำเสีย ช่วยชาติบ้านเมืองของเรา

เราจวนตายเท่าไรก็ยิ่งมุ่งหวังอยากให้พี่น้องชาวไทยเรา หันหน้าเข้าใกล้ชีวิตติดพันกับธรรมเข้าไปๆ เวลานี้ห่างเหินธรรมมากทีเดียว ไม่สมชื่อสมนามว่าเมืองไทยเราเป็นเมืองพุทธนะ เพราะถือพุทธศาสนานี้จำนวนมากตามเสียงปากคน แต่หัวใจจะถือไม่ถือไม่ค่อยเข้าใจ แต่เวลานี้มันออกชัดเจนว่า ถือพุทธก็จริงแต่ถือผิอย่างลึกลับนั้นมันมาออกหน้าออกตามากทีเดียว ถือพุทธถือผี ผีโลภ ผีโกรธ ผีหลง มันกัดเจ้าของเวลานี้ กัดทั้งเจ้าของ กัดทั้ง

คืนอีกด้วย เฉพาะที่จะให้เห็นเด่นชัดเข้าจริง ๆ ประมวลรวมกุศลทั้งหลายมาเด่นชัดในหัวใจของเราจริง ๆ ก็คือจิตตภาวนา ให้มีความสนใจภาวนาให้มาก เท่ากับเราสร้างทำนบใหญ่ไว้ รวมกุศลทั้งหลายที่เราสร้างมามากน้อยมาลงในจิตตภาวนาซึ่งเป็นทำนบใหญ่

บุญกุศลทำไปให้หายไม่หาย ก็เหมือนกับสัตว์ของเราที่เลี้ยงไว้ในบ้าน ไม่มีคอกให้มันอยู่มันก็ป่วนเปียนอยู่ตามรอบบ้านรอบเรือนเรานั้นแหละสัตว์เลี้ยงของเรา พอมีบ้านให้อยู่มีคอกให้อยู่ก็ไล่เข้าคอก อันนี้บุญกุศลของเราที่ป่วนเปียนอยู่กับเจ้าของ พอสร้างจิตตภาวนาขึ้นซึ่งเป็นเหมือนทำนบใหญ่ ที่นี้มาละที่นี้ มา ๆ บุญกุศลที่ไหน ๆ มารวมจุดนั้นหมด เหมือนกับแม่น้ำสายต่างๆ ไหลลงในทำนบใหญ่นั้นแหละ นี่บุญกุศลก็เหมือนกัน ที่เป็นที่ประจักษ์จริง ๆ คือจิตตภาวนา เรียกว่าทำนบใหญ่สำหรับรวมเป็นมหากุศลทั้งหลายลงในจุดนั้นหมดเลย พอจุดนี้แล้วส่งผิงเลยคราวนี้ รวมตัวแล้วผิงเลยเชียว จรวดดาวเทียมสู้ไม่ได้ เร็วกว่านั้นอีก

เราจึงอยากให้สร้างจิตตภาวนา เพราะจิตตภาวนานี้เป็นสิ่งที่ผิดคาดผิดหมาย ความคิดความอ่านยังงี้ เวลาไปเจอความจริงตามความมุ่งหมายแล้วนั้นไม่ได้เหมือนที่เราคาดเอาไว้ละ ผิดกันฟากฟ้าแดนดินว่างั้นเถอะ ผิดกันขนาดนั้น ปรากฏขึ้นที่ใจ เราไม่เคยคิดเคยอ่านอะไร เวลาปรากฏขึ้นมาถึงนั้นจอนอัศจรรย์ ออดอัศจรรย์ไม่ได้ นั่นละที่นี้เรียกว่ากุศลมหากุศลรวมตัวแล้วส่งเข้าถึงจุดนั้นเลย บุญกุศลไม่ไปไหน ท่านจึงเรียกว่าสายธรรม สายทางเดินเพื่อความพ้นทุกข์ ก็คือกุศลผลทำบุญให้ทานของเราทั้งหลายมารวมตัว ๆ แล้วส่งเข้ามา ๆ ลงสุดท้ายก็มาหาจิตตภาวนา มารวมที่นั้นก็ติดผิงเลยเทียว

อย่างเมื่อเข้าก็สอนพระบ้างอะไรบ้าง เพราะพระมาจำนวนมาก เมื่อเข้าตั้ง ๔๐ มารวมอยู่ที่นี้ สำหรับวัดนี้พระไม่เคยน้อย ต้องบังคับเอาไว้ให้อยู่ในระดับพอดี ๆ มาศึกษาอบรมเล็กน้อยแล้วออกไป ๆ แล้วเข้ามาออกไป ถ้ายกกันออกไปเรื่อย ๆ จะรับมากไม่มีที่รับแหละมันมากต่อมาก

เราอยากเห็นเมืองไทยเราเด่นพุทธศาสนาขึ้นในเมืองไทยเรา สมชื่อสมนามว่าเราเป็นลูกชาวพุทธ นี่มันไม่มีชาวพุทธ มีแต่ชาวผี ผีโลก ผีโกรธ ผีหลง ผีราคะตัณหา ผีความฟุ้งเพื่อเห่อเหิมอยู่เต็มตัว มองดูคน ๆ หนึ่งนี้มีแต่ผีเต็มตัวมองหาคนไม่เห็น มีแต่ผีเต็มตัวรอบหมดไม่เห็นคน คนทั้งคนไม่เห็น มองเห็นแต่ผีเหล่านี้แหละเต็มตัวเลย เราอยากให้กำจัดเหล่านี้ออกให้ธรรมได้สง่าขึ้นมา พอธรรมสง่าขึ้นมาจะจำออกเลย จิตดวงนี้คาดไม่ได้ละ ใครอย่าไปคาด

คิดดูซิพระพุทธเจ้าทรงปรารภเป็นพระพุทธเจ้ามาก็อสงไขย ๆ นี่เป็นความคาดของท่าน ท่านยังไม่เห็นภูมิของศาสดาเต็มภูมิที่ท่านปรารภ ท่านคาดเอาไว้ ๆ ปรารภเป็นพระพุทธเจ้าแสนทุกข์แสนลำบาก พอมาเป็นพระพุทธเจ้าเต็มองค์ ตรัสรู้ปั้งขึ้นมา

มองดูโลกนี้จนท้อพระทัย นั่นเห็นใหม่ละ นี่ละความจริงเป็นอย่างนั้น พอจำขึ้นมาเท่านั้น มองดูสภาพเหล่านี้เป็นสภาพที่พระองค์เคยผ่านมาแล้ว ตั้งแต่ยังเป็นคนธรรมดาเหมือนเราๆ ก็จมอยู่เหมือนโลกทั่วๆ ไป พอจิตดีดผิงขึ้นเท่านั้น มองลงไปสภาพตัวเองที่เคยผ่านมาแล้ว จมดูไม่ได้ ทั้งเขาทั้งเราดูไม่ได้ ท้อพระทัยไม่อยากสั่งสอนโลก คือธรรมชาตินี้เหมือนว่าเหนือเสียทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่มีอะไรเหมือนเลย อันนี้ไม่เคยเห็น เห็นเวลาตรัสรู้ขึ้นมา พอตรัสรู้ขึ้นมาอันนี้จะถึงว่าคาดไม่ได้นะ พอตรัสรู้ผิงขึ้นมา มองดูสภาพที่เคยผ่านมา มันเป็นแดนนรกไปหมดเลย อันนั้นมันเลยแดนสวรรค์ ท่านให้ชื่อนิพพาน เป็นอย่างนั้นนะ

จิตดวงนี้คาดไม่ได้นะ อย่าไปคาด ให้เป็นขั้นที่ใจชนะ ที่ใจก็คือการสร้างคุณงามความดีรวมเข้าแล้ว เข้าในจิตตภาวนา จิตตภาวนารวมตัวแล้ว ที่นี้จำออกละ ออกเลย ใครมีอำนาจวาสนามากน้อยเพียงไร จะรู้จะเห็นเต็มภูมิของตัวเองโดยไม่ต้องไปถามใคร รู้อะไรเห็นอะไรแน่นอนๆ ไปเลย แม่นยำตลอดไปเลย นั่นมันต่างกันนะ จิตนี้คาดหมายไม่ได้นะขอให้รู้ความจริงเถอะ พอผิงขึ้นมาเท่านั้น เจ้าของเองก็ไม่เคยคาดหมาย แต่เป็นขึ้นมาอย่างจังๆ ต่อหน้าต่อตา ไม่อัสจรรย์ได้ยังไงคนเรา

คิดดูพระพุทธเจ้าปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้ามานานสักเท่าไร ที่จะสั่งสอนสัตว์โลก อุตส่าห์พยายาม พอได้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วกลับท้อพระทัย เพราะธรรมชาตินั้นเลิศเลอเหนือสิ่งอะไรเสียทั้งหมด กับมามองดูสภาพเหล่านี้มันเข้ากันไม่ได้ แล้วจะจุดลากแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกตามความปรารถนา ก็เลยกลายเป็นท้อพระทัยไปไม่อยากสอนเสียแล้ว ต่างกันอย่างนั้นนะ จิตที่พ้นไปแล้วเป็นอย่างนั้น กับจิตที่จมอยู่ในกองมูตรกองคูเหล่านี้มันต่างกันมาก

ให้ฟังเสียงศาสดานะ ให้ฟังเสียงธรรม อย่าฟังแต่เสียงกิเลส เสียงกิเลสจะซุดลงไปเรื่อย ต่ำเท่าไรยิ่งซุดลงไป ลงนรกอเวจีนี้ยังซุดนรกอเวจีลงไปอีกนะ นรกอเวจีก็ว่าลึก พอแล้วมันยังซุดลงไปอีกนะกิเลส มันพาซุดลงไปเรื่อย ๆ ส่วนธรรมนี้มีแต่ดีดขึ้น ๆ จนพ้นผิงเลย นั่นมันต่างกัน ให้พากันอุตส่าห์พยายาม ให้ฟังเสียงธรรมอย่าฟังแต่เสียงกิเลส มันหลอกโลกหลอกสงสารให้จมอยู่ทั่วโลกดินแดนนี้ มีแต่กิเลสหลอกทั้งนั้น ธรรมท่านไม่ได้หลอก มีแต่จุดลากขึ้น ๆ กิเลสพาให้จม ธรรมพาให้พ้น จำเอาละ วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละแล้วมีอะไรว่ามาที่นี้

ผู้กำกับ : ปัญหาธรรมครับ

หลวงตา : ปัญหาธรรมอะไรถามมา ควรตอบก็จะตอบ

ผู้กำกับ : คนที่หนึ่งครับ ลูกใช้คำบริกรรมพุทโธมาตลอด และพิจารณาสังขารของตัวเอง และเริ่มพิจารณาสังขารของคนรอบข้าง จนจิตนั้นจับติดอยู่ที่สังขารของตัวเอง พิจารณา

อย่างละเอียด ทั้งในยามทำสมาธิ และยามใช้ชีวิตตามปกติประจำวัน การพิจารณาสังขารของตัวเอชนั้น จิตได้สร้างให้ตัวเองได้เสียชีวิตในรูปแบบต่างๆ เช่น โคนรถชนบ้าง จมน้ำตายบ้าง ซึ่งแต่ละครั้งร่างกายจะได้รับทุกขเวทนา ยิ่งเจ็บปวดมากเท่าไร พุทโธกับสติที่ติดแน่นหนา พิจารณาถึงความเจ็บปวดไปตาม ๆ กัน

จนกระทั่งลูกได้เห็นตัวเอง ร่างกายว่างเปล่าอยู่ในกองเพลิง กายปวดแสบปวดร้อนนั้นเป็นสิ่งที่กายรู้สึก แต่ใจนั้นเย็นเฉียบ มีภาษาธรรมให้ได้ยินเป็นระยะ จนร่างกายของตัวเองหายไป ธรรมชาติทั้งปวงกลายเป็นความว่างเปล่า คือไม่มี จิตใจลูกสงบมาก มีพลังพุ่งออกจากในอก และร่างกายรู้สึกเบาหวิว ลูกเป็นสุขมากกับตรงนั้นจนไม่อยากจะออกจากสมาธิ แต่ผู้รู้ได้เตือนว่าให้พอก่อน ถอนกำลังออกมาก่อน ต้องมีอะไรเรียนรู้มากกว่านี้

แต่เมื่อลูกได้ออกจากสมาธิแล้ว กลับไปทำสมาธิรู้สึกกำลังถดถอย พิจารณาแล้ว จิตใจสงบดีอยู่ แต่ผู้รู้กลับนิ่งเฉย ไม่แสดง ปลอ่ยให้ใจสงบอยู่ไปตามนั้น เป็นระยะเวลานานมากแล้วละ สิ่งที่ต้องเรียนรู้กลับไม่มีให้รู้ แต่ตัวลูกรู้เองว่าผู้รู้ยังไม่อิม เหมือนผู้รู้หนีไปซ่อนตัว ลูกจึงได้ใช้อุบายวิธีพิจารณาสังขารอีกครั้ง แต่การพิจารณาเหมือนตั้งคำถามปุ๊บก็ตอบกลับได้ทันควัน แล้วผู้รู้ก็บอกว่า รู้แล้วได้คำตอบมานานแล้ว ทำไมต้องถามหรือสงสัยอีก ทุกวันนี้หลังจากลูกปฏิบัติภาวนาที่ไรสตินิ่งแน่วแน่ สงบร่มเย็น แต่ผู้รู้กลับไม่ทำงาน ไม่ทราบว่าลูกจะแก้ปัญหายังไงเจ้าคะ (จาก มาม่าตัมย่า)

หลวงตา : เท่าที่พูดมานี้ถูกต้องแล้ว มันไม่ทำงานก็ให้รู้อยู่นั้น มันทำงานอยู่ชั้นละ โดยหลักธรรมชาติของจิต จิตไม่ทำงานมีเหรอ จิตรู้นั้นละคืองานของจิต มีรู้อย่างเดียว กิริยาอาการแสดงออกไปอะไรเมื่อเข้าถึงที่แล้วเรียกว่าเป็นธรรมชาติ งานไม่งานไม่ปรากฏแหละ ได้แต่พอเท่านั้น ถูกต้องแล้ว ให้ดำเนินไปอย่างนั้น ไม่มีที่ค้าน ไม่มีที่ต้องติ ให้พิจารณาไปตามนั้นละ จิตเป็นนักรู้มันจะสอดจะแทรกไปเที่ยวรู้เที่ยวเห็น เรียนตัวเอง แต่ก่อนมันเรียนไปข้างนอกลูกถามไปเรื่อย เพลิดเพลินเป็นบ้าไปเรื่อย ทีนี้เวลาเรียนเรื่องของตัวเองแล้วมันจะรู้ แล้วประมวลเข้ามาๆ เอ้าว่าไป

ผู้กำกับ : คนที่ ๒ เวลาผมนั่งสมาธิแล้วเกิดอาการหมุนครับ แต่ร่างกายไม่ได้หมุนนะครับ เหมือนเป็นความรู้สึกครับ อยากจะทราบว่าต้องทำอะไรต่อไปครับ

หลวงตา : เขาภาวนายังไง จิตมันจะหมุนไปไหนก็ให้มันหมุนไปเถอะ แต่หลักของการภาวนาถืออะไรเป็นหลักนี่ซิ มาบอกพร้อมตรงนี้ ภาวนาให้จับหลักอันนี้ไว้ มันจะหมุนไปไหนก็หมุนไป หมุนก็เป็นอาการของจิต อาการของจิตสงบเข้าไปจิตก็ไม่หมุน ตัวจิตเองจริงๆ ไม่หมุน อาการของจิตมันหมุน เท่านั้นละ

ผู้กำกับ : คนที่ ๓ ครับ ขณะที่อยู่ท่ามกลางความวุ่นวายในสังคมเมือง จิตกลับสงบเย็นอยู่ท่ามกลางอก มีความระแวดระวังในสติมากขึ้น คิดอ่านเรื่องใดจะรอบคอบใน

กรอบของธรรมมากขึ้น ซึ่งต่างกับเมื่อก่อนที่อยู่แม้จะเป็นสถานที่สงบ แต่ใจฟุ้งซ่าน เมื่อได้เร่งพุทโธไม่ให้ปล่อยสติ แม้กายอยู่ท่ามกลางความวุ่นวายแต่จิตกลับสงบเย็น อย่างนี้เรียกว่าจิตมีกำลังเนื่องจากความระวังไม่ให้ปล่อยสติหรือเปล่าเจ้าคะ (ผู้กำกับน้อย)

หลวงตา : ใช่แล้ว ถูกต้อง ตั้งสติให้ดี สติเป็นพื้นฐานสำคัญมากทีเดียว

ผู้กำกับ : คนที่ ๔ ครับ เดิมหนูนับถือศาสนาพุทธนิกายมหายาน เห็นว่าจิตไม่ค่อยสงบและไม่ค่อยได้คำตอบที่ชัดเจนนักให้กับชีวิตตน จึงหันมาศึกษาพุทธเถรวาทอย่างจริงจังหลังจากนั้น รวมทั้งการฝึกนั่งสมาธิตามแนวสติปัฏฐาน 4 เนื่องจากนิกายนิชิเร็นโซชิ่วที่เคยนับถือนั้นให้มุ่งสวดมนต์มากๆ เป็นการทำตนแบบพระโพธิสัตว์บนพื้นโลก เพื่อมุ่งหวังการบรรลุพุทธภาวะในชาตินี้ เขาสอนว่าการทำตัวเช่นนี้เป็นหนทางใหญ่เป็นการช่วยคนอื่นอย่างกว้างขวาง เพราะได้ทำตัวให้เป็นประโยชน์กับผู้อื่นอย่างกว้างขวางไม่ใช่นั่งสมาธิแล้วได้เฉพาะตน

ที่หนูสงสัยคือ ต่างกันระหว่างการมุ่งบรรลุพุทธภาวะในชาตินี้ของนิกายที่เคยนับถือกับการมุ่งอรหันต์ผลเพื่อการหลุดพ้นที่กำลังดำเนินอยู่ในใจขณะนี้ สำหรับปุณฺชนคนธรรมดาแล้วอย่างไหนจึงจะถูกต้องเพื่อดำเนินชีวิตคะ นิกายนิชิเร็นโซชิ่ว ยึดพระสูตรลัทธิธรรมปุณฑริกสูตร ท่องซ้ำเป็นล้านๆ คำต่อวันจะได้บุญมาก เขาแนะนำไว้เช่นนั้นคะ กราบนมัสการหลวงตาเมตตาสัตว์โลกผู้ยังไม่สว่างอย่างหนูด้วยนะคะ (จาก วรรณผู้ฝึกธรรม)

หลวงตา : เอาภวานาพุทโธนะ นิกายไหนก็ลงพุทโธนี้หมด พุทโธเป็นที่รวมนิกายทั้งหลาย นิกาย แปลว่า หมู่ว่าพวก หมู่มากพวกมากเรียกว่านิกาย เช่น ธรรมยุติกนิกาย มหานิกาย เอาพุทโธนะ อย่าไปหมายโน้นหมายนี้มากนัก ขอให้พุทโธนี้รวมตัวเข้าไปๆ แล้วพุทโธจะเบิกเอง อันนั้นเป็นวงคาดหมายของเรา คาดอย่างนั้นคาดอย่างนี้ เอาพุทโธจับก็กลงไปนี่มันจะกระจายไปหมด

ผู้กำกับ : คนที่ ๕ ครับ ขณะนี้ลูกหลานได้ยื่นทั้งพระทั้งฆราวาสกลุ่มที่คัดค้านหลวงตา ออกมาโจมตีตำหนิหลวงตาต่างๆ ลูกหลานยังมีกิเลส ระวังความโกรธที่มีใครมาตำหนิหลวงตาเราไม่ได้ ขอกราบเรียนขออนุญาตโต้ตอบกลับบ้างนะเจ้าคะ หรือหาเทศน์หลวงตาส่งกลับไปให้พวกนี้ได้สำนึกบ้าง หรือจะให้พระและคุณทองก้อนโต้ตอบกลับทางสถานีวิทยุเพื่อจะได้ยินไปถึงกลุ่มคนพวกนี้ พวกนี้จะได้รับความจริงไม่มากก็น้อย ขอเมตตาหลวงตาพิจารณาด้วยเจ้าคะ (จาก ศิษย์)

หลวงตา : เราอยากจะถามว่าเป็นปากเขาหรือปากหลวงตาเป็นผู้โจมตี เป็นปากเขาเองก็ให้เขาโจมตีไปถ้าเขาไม่ชี้แจง จะโต้ตอบเขาหรือไม่ตอบก็ช่างเถอะ จะเฉยเหมือนหมาปล่อยทำก็ได้ หมาปล่อยทำเขาเฉย ใครจะว่าอะไร นั่นห่านะ เฉยหมา อันนี้เราก็ตีเฉย

แบบหมา พวกนี้มันมาเห่าหมาหมา เขาก็นอนเฉย พวกนี้ก็เห่าหมาหมา ไปดูไอ้หมีเราซีลองไปด่ามันซิ มึงปล่อยหมาทำไมไอ้หมี เขาก็เฉย นี่เราก็กินแบบเฉยนั้นละ เรื่องเทศน์ไม่ต้องส่งไป ส่งไปทำไม ส่งไปให้เจ้าของนั้นละ เตือนเจ้าของสอนเจ้าของ มันเป็นเรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องของเร เขาอยากทำอะไรให้เขาว่าไปปากเขามี หูเรามีไปได้ยินเขายังเสียตายจะไปโต้ตอบเขากอีก มันก็บ้าอีกแบบหนึ่ง เรื่องให้พระหรือคุณทองก้อนโต้ตอบทางสถานีวิทยุก็ไม่จำเป็น เขาอยากว่าให้เขาว่าไป ให้เขารวมหัวกันทั้งหมดมาว่าหลวงตาบ้าคนเดียว เออว่าได้เลย หลวงตาบ้าจะอยู่เฉยเหมือนหมาปล่อยห่านนั้นแหละ ถึงเราไม่ปล่อยก็ตาม หมามันปล่อยเราก็กินแบบนั้นเหมือนกัน เฉยเลย เอาเท่านั้นละ ที่จะให้เขารับรู้ความจริงนั้นเขาไม่รับรู้หรอก มีแต่หลงตลอด จะให้มันรับรู้ไม่มีทาง มีแต่หลงเพิ่มเข้าไปเรื่อย ๆ จึงให้เฉยเสียเหมือนหมาปล่อยหมา เอาละพอ

ผู้กำกับ : มีอีกนิดหนึ่งครับ ลูกศิษย์เขากระซิบเมื่อคืนนี้ มีพระจากวัดสุทัศน์มาเทศน์ออกทีวี สรุปลั่น ๆ นะฮะที่เกี่ยวกับหลวงตา เขาบอกว่าถ้าเป็นพระอรหันต์นี้ต้องให้พระพุทธรูปเจ้ารับรอง ถึงจะถูกต้องแท้จริง

หลวงตา : สันติภูริโก ไปไหนพระพุทธรูปเจ้าเป็นผู้ตรัสเอาไว้ละ ถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วให้พระพุทธรูปเจ้ารับรอง แล้ว สันติภูริโก ที่รู้เองเห็นเองจากการปฏิบัติของตน ใครเป็นคนตรัสออกมา เอาตอบกันเดี๋ยวนี้เลย เข้าใจไหม แก่ตกไหม มันมาหาเรื่องไอ้บ้านี้เราว่าจ้างเราก็ค้นพิน ไอ้บ้านี้มันมาหาว่าอะไร

ผู้กำกับ : เป็นเจ้าคุณชั้นราชเสียด้วย

หลวงตา : ชั้นไหนก็ช่างเถอะน้า มันไม่เลยชั้นพระพุทธรูปเจ้าละ พระพุทธรูปเจ้าไม่ได้บอกว่า พระพุทธรูปเจ้าต้องรับรอง ใครเป็นอรหันต์พระพุทธรูปเจ้าต้องรับรอง ไม่มีในคัมภีร์เรียนมาเหมือนกันนี่นะ แต่สันติภูริโกรับรองตลอดใช้ไหมละ ผู้ปฏิบัติจะเป็นผู้รู้เองเห็นเองนั่น เข้าใจหรือ ก็มีเท่านั้นแหละ อย่าเป็นบ้ากับเขา เอ้อ เอาพระเอาอะไรมาอวด อย่ามาอวดถ้าเป็นธรรมพระพุทธรูปเจ้ายอมทนที่เรอ ไอ้เรื่องวัดนั้นวัดนี้ชั้นนั้นชั้นนี้ ชั้นหมาอะไรเราก็กินทราบ สนใจกับหัวมันเข้าใจหรือ เราจะฟังแต่เสียงธรรมเท่านั้นแหละ เอาละพอ

ผู้กำกับ : จากนสพ. พิมพ์ไทย คอลัมน์ของ ณ.หนูแก้ว

แถลงการณ์อำพรางของสำนักพุทธฯ (1)

ตามที่สำนักงานพระพุทธฯ ออกแถลงการณ์ชี้แจงข้อเท็จจริงกรณีการประชุมมหาเถรสมาคม เมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2547 ซึ่งการประชุมดังกล่าวมีวาระสำคัญเรื่องการแต่งตั้งคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช โดยสำนักงานพระพุทธฯได้ชี้แจงต่อ

สาธารณชนถึง 8 ข้อด้วยกัน โดยวรรคสุดท้ายของแถลงการณ์ฉบับนี้ได้หยิบยกเอาบทลงโทษตามมาตรา 44 ตีรแห่งพรบ.คณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 แก้ไขโดยพรบ.คณะสงฆ์ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 ให้ผู้เขียนและผู้ที่มีความเห็นต่างในกรณีนี้ได้พึงสังวรระวัง

น่าจะหมายถึงใครที่เห็นต่างจากสำนักงานพระพุทธศาสนาอาจถูกลงโทษ !

ครับ... ขอเรียนว่าผมเองก็เกรงต่ออาญาแผ่นดิน แต่หากผมจะปกป้องพระคุณเจ้ามิให้ตกเป็นเหยื่อของฆราวาสขี้ฉ้อแล้วจะต้องได้รับอาญา ผมคิดว่่าก็น่าจะคุ้มกับการได้เกิดมาเป็นพสกนิกรของพระเจ้าแผ่นดิน คุ้มสุดคุ้มเชียวนะครับ

ผมมิได้แสดงความเห็นว่า “กรรมการส.จอมพลอม” แต่ผมแสดงความเห็นว่า “มติมหาเถรจอมพลอม” จึงไม่น่าจะนำไปเกี่ยวโยงให้เข้าเป็นเรื่องของคณะบุคคล

คำชี้แจงข้อ 1. ที่ว่า การประชุมเมื่อวันที่ 20 กรกฎาคม 2547 ดำเนินไปตามระเบียบว่าด้วยการประชุมมหาเถรสมาคม โดยมีวาระการประชุมเป็นไปตามวันและเวลาปกติ (ตามที่ระบุไว้ในข้อ 2.) ซึ่งก็หมายถึงเป็น “การประชุมปกติ” ตามกฎหมายมหาเถรสมาคม ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2535) ว่าด้วยระเบียบการประชุมมหาเถรสมาคม ข้อ 4. (1) ใช่ไหมครับ ??

เมื่อสำนักงานพระพุทธฯชี้แจงว่า การประชุมดำเนินไปตามระเบียบ ผมก็ต้องขอให้พุทธศาสนิกชนทั้งหลายได้พิจารณาว่า การประชุมในครั้งนั้นสำนักเลขาธิการมหาเถรสมาคมได้นัดประชุมโดยออกหนังสือนัดล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 3 วันหรือไม่ (ระเบียบข้อ 2.) และได้ส่งระเบียบวาระการประชุมให้กรรมการส.ทราบล่วงหน้าด้วยหรือไม่

กฎหมาย ฉบับที่ 12 วางระเบียบเอาไว้ว่า ข้อ 5. การนัดประชุมมหาเถรสมาคม ต้องออกหนังสือนัดล่วงหน้าไม่น้อยกว่า 3 วัน หากเป็นการด่วนจะนัดเร็วกว่านี้ หรือนัดโดยวิธีอื่นก็ได้ ข้อ 6. การนัดประชุมมหาเถรสมาคม ให้ส่งระเบียบวาระการประชุมด้วย เว้นแต่เป็นการด่วน

ในเมื่อการประชุมครั้งนี้เป็น “การประชุมปกติ” ตามข้อ 5. (1) แต่สำนักงานพระพุทธฯโดยเลขาธิการมหาเถรสมาคมก็มิได้ออกหนังสือนัดล่วงหน้า และมิได้ส่งระเบียบวาระการประชุมตามกำหนด จึงน่าจะพิจารณาได้ว่าการประชุมในครั้งนั้นเป็นการปฏิบัติที่ผิด และไม่ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายมหาเถรสมาคม

ข้อชี้แจงของสำนักงานพระพุทธฯจึงฟังไม่ขึ้น !!

ผมมีหลักฐานครับ มีหลักฐานว่าการประชุมในครั้งนั้นมหาเถรสมาคมถูกระบวนกการทางการเมืองเข้าไปคุกคามและแทรกแซง จนเป็นเหตุให้ถูกนำมาวิพากษ์วิจารณ์ว่า “เป็นมติมหาเถรจอมพลอม” ทั้งนี้ก็ต้องมาพิจารณากันว่าการประชุมในครั้งนั้นมีวาระสำคัญว่าด้วยเรื่องอะไร

ตามข้อชี้แจง ข้อ 3. ในแถลงการณ์ของสำนักงานพระพุทธฯ ที่ว่า “หลังจากวาระรับรองรายงานการประชุมแล้วได้มีการพิจารณาวาระสำคัญ เรื่องการแต่งตั้งคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชเป็นวาระแรก” ซึ่งที่ประชุมได้มีการพิจารณาเพื่อให้เป็นไปตามพระราชกำหนด แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ พ.ศ. 2505 พ.ศ. 2547 “ในการแต่งตั้งผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชตามมาตรา...”

พระราชกำหนดฉบับดังกล่าวมีบัญญัติว่า มาตรา 2 พระราชกำหนดนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 121 ตอนพิเศษ 34 ก. วันที่ 17 กรกฎาคม 2547) ดังนั้นจึงมีผลบังคับใช้ในวันที่ 18 กรกฎาคม 2547

วาระการประชุมจึงมิได้ส่งให้กรรมการมหาเถรสมาคมตามกำหนด !!

ณ. หนูแก้ว

หลวงตา : เราไม่อยากวินิจฉัยละ เพราะฟังก็ฟังไม่ชัด ฟังเฉยๆ ไม่ตอบ เราตอบตั้งแต่ผู้ใดเป็นพระอรหันต์ ต้องพระพุทธเจ้ามารับรองจึงจะเป็นอรหันต์ได้ แล้วสันติภูมิลิโก ใครเป็นคนรับรองมาแล้วนั้นน่า เท่านั้นพอ เข้าใจไหม พระพุทธเจ้าองค์ไหนก็นั่นนะ สันติภูมิลิโก ยังจะไปหาพระพุทธเจ้าองค์ไหนมารับรองอีก ถ้าไม่ใช่บ้าเป็นคนเทศน์ขึ้นมา ธรรมาสน์บ้านั้น เขาไม่มีกันละในเมืองไทย พุทธศาสนาก็ไม่มี ที่พระอรหันต์ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้ว พระพุทธเจ้าต้องมารับรอง ไม่มี ที่มีก็คือว่าสันติภูมิลิโก ผู้ปฏิบัตินั้นและจะเป็นผู้รู้เอง เห็นเอง นี่เป็นพุทธพจน์ของพระพุทธเจ้า เข้าใจไหมละ เอ้า เอาไปเทียบกันชากับคำพูดนี้ ใครถูกใครผิดก็แล้วแต่วินิจฉัยกันเถอะ เราก็จะแบบหมาปล่อยทำนั่นแหละ เฉยอยู่ เราว่าให้ฟังเฉยๆ เราไม่ได้สงสัย

ต้องหาพระพุทธเจ้ามารับรอง มันเป็นบ้ามาจากไหน คำพูดนี้ได้มาจากไหน ป่าๆ เกื่อนๆ มาสอนโลกชาวพุทธ จะให้เขานับถือได้ยังไง ไม่มีในคัมภีร์ สันติภูมิลิโกประกาศบ้างไว้เรียบร้อยแล้ว ตรัสรู้ธรรมปึงเท่านั้นพอ สันติภูมิลิโกรู้ด้วยตัวเองประจักษ์พอๆ นั้น ไหนที่พระพุทธเจ้าต้องไปเที่ยวหารับรองกันทุกทิศทุกทาง ถ้าไม่ใช่บ้าพูดออกมาเท่านั้น เข้าใจแล้วนะ ถ้าเข้าใจก็เลิกกันละพอ เอาละ เอ้า พระพุทธเจ้าต้องรับรองชายชู้เพื่อเข้าอีก

(ลูกศิษย์จากหาดใหญ่ถวายเป็นปัจจัย ๕ แสนบาท) พอดีละกำลังยุ่งกับการเงินการทองจนไม่มีเงินให้เขา ทางโน้นขอมาทางนี้ขอมา เราก็หมด ก็ต้องวิ่งหาลูกศิษย์ละชีมาช่วยไม่งั้นตายจริง ๆ

หลวงตา : วันนี้พูดเรื่องอะไรบ้าง มีสาระบ้างไหม

ผู้กำกับ : มีครับ สันติภูมิลิโกครับ

หลวงตา : เอ้อๆๆ สันติภูริโกนะ กับว่าเป็นพระอรหันต์ต้องให้พระพุทธเจ้าไป
 รับรองเสียก่อนนั่นนะ กับสันติภูริโกตีปากมันเข้าไปหงายหมาเลย เข้าใจไหม ไม่ใช่หงาย
 คนละหงายหมาเลย มันหาเรื่องมาอูตริ ขึ้นไปเทศน์หาอะไรเทศน์อย่างงั้น ขายชีหน้าตัวเอง
 อย่างนั้นซิไปเทศน์สุมสี่สุมห้า ธรรมไม่ใช่ธรรมสุมสี่สุมห้าไปเทศน์อย่างงั้นไม่ได้ ชัดกับ
 ธรรมเป็นอย่างมากทีเดียว ลบล้างพระพุทธเจ้าลงหมดเลย แทนที่จะว่าให้พระพุทธเจ้า
 รับรอง กลายเป็นลบล้างพระพุทธเจ้าไป สันติภูริโกนั่นเห็นไหมละ นี่ใครเทศน์ไว้นี้ละ เอา
 ละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz